ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Magdy Blaťákové a soudců Mgr. Pavla Telce a JUDr. Hany Poláškové Wincorové ve věci

žalobkyně: **Allport Cargo Services Czech s. r. o.**, IČO 28157991
sídlem U silnice 949/11, 161 00 Praha 6-Ruzyně
zastoupená advokátem JUDr. Jaromírem Bayerem
sídlem Jeremiášova 1705/18, 370 01 České Budějovice

proti
žalované: **O L P R A N**, **spol. s r. o.**, IČO 15502198
sídlem Libušina 526/101, 772 11 Olomouc
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Zbožínkem
sídlem Sokolská 7, 779 00 Olomouc

o zaplacení částky 122.531,30 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 11. 2017, č. j. 11 C 368/2016-122,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 20.724,80 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jaromíra Bayera, advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud vyhověl žalobě žalobkyně a uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 61.585,80 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 24. 10. 2015 do zaplacení, náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 1.200 Kč, částku 60.254,60 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 8. 4. 2016 do zaplacení, náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 1.200 Kč, částku 690,90 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 23. 3. 2016 do zaplacení a náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 1.200 Kč (výrok I.) a povinnost zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 60.601 Kč (výrok II.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malá.

2. Okresní soud po provedeném dokazování uzavřel, že žalovaná si na základě objednávky ze dne 15. 7. 2015 objednala u žalobkyně námořní přepravu, kterou žalobkyně zajistila a kontejner se zbožím byl doručen do přístavu dne 19. 8. 2015 a do skladu rejdaře v ČR dne 24. 8. 2015. Žalobkyně obdržela potvrzení o zaplacení zboží odesílateli tzv. „uvolňovací telex – telex release" dne 8. 10. 2015 a téhož dne doručila žalované přepravované zboží. Volná lhůta k vyložení kontejneru z lodi na terminál byla od 30. 8. 2015 a od 31. 8. 2015 bylo toto uskladnění zpoplatněno tzv. „demurrage/detention poplatky", které byly účtovány od 31. 8. 2015 do 8. 10. 2015, tj. za 39 dnů v celkové výši 2.521,32 USD. Výše zádržného byla vyúčtována žalobkyni. Ta na tuto skutečnost upozornila žalovanou v emailu ze dne 9. 9. 2015. Žalobkyně zádržní poplatky zaplatila na základě faktury č. 5622755286 ze dne 9. 10. 2015 vystavené žalobkyni a následně je přeúčtovala žalované fakturou ze dne 9. 10. 2015 splatnou dne 23. 10. 2015, kterou žalovaná nezaplatila. Dále okresní soud zjistil, že další námořní přepravu si žalovaná u žalobkyně objednala dne 13. 10. 2015, přeprava byla provedena, zboží bylo doručeno, přičemž volná lhůta k vyložení zboží byla od 22. 11. 2015 do 29. 11. 2015 a od 30. 11. 2015 do 4. 1. 2016 bylo žalobkyni účtováno zádržné, které žalobkyně zaplatila ve výši 2.250 EUR a přeúčtovala je žalované fakturou ze dne 8. 1. 2016, kterou žalovaná nezaplatila. Další námořní přepravu si žalovaná objednala na základě objednávky ze dne 19. 1. 2016, přeprava byla provedena, zboží bylo doručeno, přičemž volná lhůta k vyložení kontejneru z lodi na terminál byla do 7. 3. 2016 a za 1 den skladného, a to dne 8. 3. 2016, bylo žalobkyni vyúčtováno zádržné, které žalobkyně zaplatila a následně přeúčtovala žalované v celkové výši 34,26 USD fakturou ze dne 8. 3. 2016, kterou žalovaná neuhradila. Okresní soud z hlediska právního posouzení uzavřel, že na straně žalobkyně a žalované došlo ve třech případech k uzavření smlouvy o námořní přepravě (přičemž žalovaná zaplatila žalobkyni cenu za přepravu), a to v souladu s Úmluvou OSN o námořní přepravě zboží (Hamburk 31. 3. 1978, vyhl. č. 193/1996 Sb. a zároveň v souladu s podmínkami Far East Cargo Line (FECL), organizace dopravců vytvořené pro přepravu zboží mezi jihovýchodní Asií a Evropou. Právě z těchto podmínek vyplývá, že za poplatky „demurrage/detention" je odpovědná žalovaná jako příjemce, tj. osoba oprávněná k tomu, aby jí bylo vydáno zboží. U každé námořní přepravy bylo nutné vyčkat s vydáním zboží příjemci, tedy žalované, po doručení dokladu o zaplacení ceny zboží odesílateli, tedy na tzv. uvolňovací telex – telex release. Žalobkyně prostřednictvím emailu ve všech třech případech upozornila žalovanou na délku volné lhůty k vyložení zboží z kontejneru na terminál a dále od jakého okamžiku bude umístěné zboží zpoplatněno zádržními poplatky a jaká je jejich výše. Žalovaná nijak nerozporovala, že za zboží zaplatila až v termínech uvedených žalobkyní, tedy po uplynutí volné lhůty k vyložení. Je-li podmínkou vydání zboží obdržení dokladu o zaplacení jeho ceny odesílateli, nesmí dopravce doručit příjemci zboží bez splnění této podmínky. Žalobkyně v řízení prokázala, že zádržní poplatky uhradila, přičemž tyto byly stanoveny dle podmínek námořní dopravy, pravidel a mezinárodních úmluv za žalovanou jakožto příjemkyní zboží, která zaplatila cenu zboží až po uplynutí volných lhůt, tedy fakticky žalobkyně plnila za jiného, a proto jí ve smyslu § 2991 občanského zákoníku vzniklo právo na úhradu těchto zaplacených zádržních poplatků, a to v žalované výši (po přepočtu dle kurzu ČNB). Současně dle ustanovení § 1970 občanského zákoníku vzniklo žalobkyni právo na zaplacení úroku z prodlení v zákonné výši vyplývající z nařízení vlády č. 351/2013 Sb., když žalovaná se dostala s plněním do prodlení od splatnosti jednotlivých faktur. Stejně tak je oprávněný podle okresního soudu nárok žalobkyně na zaplacení nákladů spojených s uplatněním každé pohledávky ve výši 3x 1.200 Kč dle § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., neboť jde o vzájemný vztah mezi podnikateli.

3. Proti tomuto rozsudku okresního soudu podala včasné odvolání žalovaná a domáhala se jeho změny a zamítnutí žaloby s tím, že soud prvého stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Pokud jde o nesprávná skutková zjištění, ta podle žalované spočívají v tom, že okresní soud dovodil existenci zádržních poplatků, resp. jejich výši z tvrzení žalobkyně, která byla doložena jen a pouze fakturou jednotlivých společností. Žalovaná opakovaně namítá, že do žádného právního vztahu s těmito společnostmi nikdy nevstoupila, není ani zřejmé, na základě

jakých obchodních podmínek či smluv byly tyto faktury vystaveny. Žalovaná opakovaně požadovala doložení takových podmínek, ze kterých by plynula výše skladného a volné úložní termíny, které tvrdila žalobkyně. Takovéto listiny nikdy nebyly ze strany žalobkyně předloženy a nebyly doloženy ani soudu. Není tak jasné, na základě čeho konkrétně byly jednotlivé faktury vystaveny, a na základě čeho žalobkyně takovéto částky uhradila. Na této skutečnosti nemohou nic změnit ani emailové zprávy, ze kterých okresní soud dovodil, že žalovaná byla ze strany žalobkyně o výši poplatků informována. Žalovaná je přesvědčena, že okresní soud pochybil, pokud jako důkaz o výši poplatků akceptoval pouze žalobkyní vystavené faktury, a na základě toho má za to, že žalobkyně v podstatném rozsahu neunesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Za nesprávný považuje žalovaná i právní názor okresního soudu, že by žalobkyně plnila za žalovanou, když z výsledků dokazování není zřejmé, kolik měla žalovaná sama údajně plnit, když podkladem pro určení této částky nemůže být bez dalšího pouze faktura.

4. K odvolání žalované se písemně vyjádřila žalobkyně, uvedla, že s odvolací argumentací žalované se neztotožňuje, a navrhla potvrzení rozsudku okresního soudu. Žalobkyně odmítá tvrzení žalované, že nárok uvedený v žalobním návrhu byl doložen jen a pouze fakturami, neboť z provedeného dokazování je zřejmé, že žalovaná si u žalobce objednala tři námořní přepravy zboží, žalobkyně její objednávku v každém případě potvrdila a došlo tak mezi nimi k uzavření smluv o námořní přepravě, a to ve smyslu mezinárodních předpisů v souladu s všeobecnými podmínkami námořní přepravy FECL. U každé z přeprav bylo nezbytné podle sjednaných přepravních podmínek vyčkat s vydáním zboží žalované jako příjemci zboží na doručení potvrzení o zaplacení ceny zboží odesílateli, tedy na tzv. „uvolňovací telex – telex release“. Ve všech třech případech žalobkyně jako dopravce bez zbytečného odkladu po doručení tohoto potvrzení doručila přepravované zboží. Ze všeobecných podmínek námořní přepravy FECL (umístěných mimo jiné i na rubové straně námořního náložného listu), ostatních pravidel a mezinárodních úmluv jednoznačně vyplývá, že za poplatky tzv. „demurrage/detention poplatky“ je odpovědná žalovaná jako příjemce zboží. Zároveň je v podmínkách FECL výslovně uvedeno, že je vždy zapotřebí věnovat zvláštní pozornost případným ustanovením týkajícím se doby uložení zboží zdarma a poplatků za zdržení kontejneru. Při každé jednotlivé přepravě žalobkyně předem dostatečně určitě a srozumitelně i v písemné formě (elektronicky) sdělila žalované, jaká je volná lhůta k vyložení přepravovaného zboží z kontejneru z lodi na terminál a upozornila ji, od kterého okamžiku po uplynutí této volné lhůty bude další setrvávání přepravovaného zboží zpoplatněno zádržními poplatky. Zároveň žalobkyně vždy žalované přesně sdělila, jaká bude výše těchto poplatků.

5. Krajský soud při konstatování, že odvolání je přípustné, včasné a podané oprávněnou osobou, přezkoumal rozsudek okresního soudu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 206, § 212 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované důvodné není.

6. Pokud odvolatelka uplatnila odvolací důvod ve smyslu ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř., když tvrdila, že okresní soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, není tato odvolací argumentace důvodná. Odvolací soud uzavírá, že skutková zjištění, která okresní soud přijal, jsou správná, neboť zcela korespondují obsahu spisu, a přes obecně deklarované výhrady se žalované skutkové závěry okresního soudu zpochybnit nepodařilo. Skutková zjištění okresního soudu tak, jak jsou vyjádřena v odůvodnění napadeného rozsudku, považuje odvolací soud za zcela správná a pro stručnost na tato skutková zjištění odkazuje a v dalším z nich vychází. Skutková zjištění a jejich hodnocení korespondují obsahu spisu a tvoří logicky nerozpornou řadu zahrnující veškeré, v řízení zjištěné a vyvstalé skutečnosti. To, že po jejich vyhodnocení se s nimi žalovaná neztotožňuje, nemůže samo o sobě zakládat důvodnost uplatněného odvolacího důvodu dle ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř.

7. Další odvolací námitkou žalované bylo její tvrzení, že okresní soud nesprávně právně věc posoudil, pokud žalobě žalobkyně v celém rozsahu vyhověl.

8. Pokud jde o právní posouzení věci, pak obecně platí, že toto je nesprávné, jestliže okresní soud posoudil věc podle právní normy, která na zjištěný skutkový stav nedopadá nebo právní normu sice správně určil, ale nesprávně ji vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

9. Okresnímu soudu nelze vytknout nesprávné použití právních norem nebo jejich vadnou aplikaci v této věci, pokud uzavřel, že v řízení bylo prokázáno, že mezi žalobkyní a žalovanou došlo ve třech případech k uzavření smluv o námořní přepravě, přičemž žalobkyně v řízení prokázala splnění svých povinností z předmětných přepravních smluv. Správně také okresní soud dovodil, že Česká republika je členskou zemí organizace International Maritime Organization, která se zabývá námořní plavbou a sjednává mezinárodní úmluvy a vydává mezinárodní předpisy a doporučení a zároveň je stranou Úmluvy OSN o námořní přepravě zboží (Hamburk 31. 3. 1978 vyhl. č. 193/1996 Sb.) s tím, že v obchodních vztazích se používají zásady mezinárodního námořního obchodu vyplývající z této Úmluvy. V případě námořní dopravy zajišťované prostřednictvím žalobkyně jako dopravce či dalšího dopravce dle terminologie Úmluvy OSN o námořní přepravě zboží se aplikují podmínky Far East Cargo Line (FECL), což je organizace dopravců vytvořená pro přepravu zboží mezi jihovýchodní Asií a Evropou. Z uvedených mezinárodních podmínek jednoznačně vyplývá, že u každé realizované přepravy bylo nezbytné vyčkat s vydáním zboží žalované jakožto příjemci zboží na doručení potvrzení o zaplacení ceny zboží odesílateli, tedy na tzv. „uvolňovací telex - telex release“. Ve všech třech případech žalobkyně jako dopravce bez zbytečného odkladu po doručení tohoto potvrzení přepravované zboží doručila. Při každé jednotlivé přepravě žalobkyně předem dostatečně určitě a srozumitelně sdělila žalované, jaká je volná lhůta k vyložení přepravovaného zboží z lodi na terminál a upozornila ji, od kterého okamžiku po uplynutí této volné lhůty bude další setrvání přepravovaného zboží zpoplatněno tzv. „demurrage/detention poplatky“. Zároveň žalobkyně žalované sdělila, jaká bude výše těchto poplatků, přičemž je-li v podmínkách námořní přepravy sjednáno, že podmínkou vydání (uvolnění) zboží je obdržení potvrzení o zaplacení jeho ceny odesílateli, nesmí dopravce zboží vydat a doručit jej příjemci, aniž by tato podmínka nebyla splněna (v opačném případě by byl odpovědný za vzniklou škodu) a fakticky nemůže žádným způsobem ovlivnit, kdy příjemce zboží uhradí jeho cenu odesílateli. Stanovení poplatků za uskladnění zboží, jak správně argumentuje žalobkyně, je opatření rejdařských společností proti nežádoucímu - tedy delšímu či dokonce dlouhodobému uskladnění zboží v přístavu a překladišti způsobené v důsledku prodlení příjemce zboží s uhrazením jeho ceny odesílateli, tedy s řádným a včasným splněním platební podmínky a s tím bezprostředně souvisejícím splněním podmínky pro vydání - uvolnění zboží. S ohledem na tyto skutečnosti je výše těchto poplatků odstupňována v závislosti na počtu dní prodlení se zaplacením ceny odesílateli a s tím souvisejícím počtem dní uskladnění zboží, na což byla žalovaná žalobkyní prokazatelně upozorněna a byla si této skutečnosti vědoma. V této souvislosti nemůže obstát odvolací argument žalované, že žalobkyně v řízení konkrétní výši těchto poplatků neprokázala, když z provedeného dokazování, jak správně zjistil okresní soud, je zřejmé, v jaké výši byly žalobkyní tyto zádržní poplatky naúčtovány, v jaké výši je žalobkyně zaplatila a v jaké výši je následně přeúčtovala straně žalované.

10. Na základě těchto skutečností je tedy zcela správný závěr okresního soudu, že žalobkyně zádržní poplatky platila za žalovanou, a tudíž jí dle ustanovení § 2991 občanského zákoníku vzniklo právo na jejich úhradu, a to v žalované výši po správném přepočtu dle kurzu ČNB, který provedl okresní soud. V souladu s ustanovením § 1970 občanského zákoníku vzniklo také žalobkyni právo na zaplacení úroku z prodlení ve výši vyplývající z nařízení vlády č. 351/2013 Sb., když žalovaná se dostala s plněním do prodlení od splatnosti jednotlivých faktur. Důvodný je rovněž nárok žalobkyně na zaplacení částky 3x 1.200 Kč dle § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., neboť jde o vzájemný vztah mezi podnikateli.

11. Jestliže tedy okresní soud uzavřel, že nárok žalobkyní uplatněný je v celém rozsahu důvodný, krajský soud tento závěr okresního soudu akceptuje, a uzavírá, že právní hodnocení a posouzení věci, jak našlo svůj výraz ve vyhovujícím verdiktu napadeného rozsudku, je zcela správné. Závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malá.

okresního soudu je logickým výsledkem správně zjištěného skutkového stavu, který ani v odvolacím řízení změn nedoznal. Okresní soud se se všemi pro posouzení věci rozhodnými skutečnostmi vypořádal v návaznosti na veškeré v průběhu řízení před soudem prvého stupně uplatněné a v odvolání fakticky zopakované námitky žalované.

12. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud rozsudek okresního soudu podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil, a to včetně výroku o nákladech řízení, kde okresní soud rovněž nepochybil, když správně určil jejich skladbu a výši.

13. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl krajský soud podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. za situace, kdy v odvolacím řízení byla žalobkyně zcela úspěšná, a má tak právo na náhradu nákladů účelně vynaložených. Zástupce žalobkyně učinil v odvolacím řízení dva úkony právní služby á 6.020 Kč dle § 7 bodu 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání), dále žalobkyni přísluší 2x režijní paušál á 300 Kč dle § 13 odst. 3 téhož předpisu, náhrada za ztrátu času za 12 půlhodin á 100 Kč, tj. 1.200 Kč, cestovné k jednání odvolacímu soudu ve výši 3.287,90 Kč a 21% DPH ve výši 3.596,85 Kč. Celkem náklady odvolacího řízení představují částku 20.724,75 Kč, tedy zaokrouhleně 20.724,80 Kč.

14. O lhůtě k plnění náhrady nákladů odvolacího řízení rozhodl krajský soud dle ustanovení § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., když neshledal důvody pro povolení delší lhůty splatnosti či povolení splátek náhrady nákladů řízení s tím, že místem platby těchto nákladů určil dle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. advokáta žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je** dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Olomouci ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, **může** se oprávněný domáhat svého práva výkonem rozhodnutí nebo exekucí.

Olomouc 19. března 2019

JUDr. Magda Blaťáková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malá.